

Zprávy z farnosti

02/2013

Co nás všechno čeká v tomto roce? Tato otázka se objevila v úvodní stránce minulého měsíce Zpráv z farnosti. A hned zde máme jednu z prvních odpovědí: Volba presidenta. Bylo to něco zcela nového ve srovnání s tím, jak jsme to prožívali v minulých letech. Přímá volba. Je zajímavé, jaký to u nás vzbudilo zájem. Člověk se najednou mohl osobně podílet na něčem důležitém, každý hlas měl svou hodnotu. To hlavní ale bylo tzv. „tříbení duchů“. Každý, kdo bral volbu presidenta vážně, se musel zamýšlet, nad skutečnými hodnotami, také sám nad sebou, jaké jsou jeho postoje. Nenechá se manipulovat, dokáže se odpoutat od laciného, povrchního hodnocení? Když dokáže kriticky posuzovat druhé, dívá se stejně i na sebe? Kolik je sám ochoten se nasadit pro tuto naši zemi? K tomu je možno přidávat další a další otázky. Co uděláme pro naši budoucnost?

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2013

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

ÚNOR

1. Aby se rodinám přistěhovalců, zvláště matkám, dostávalo v jejich těžkostech podpory a doprovázení.
2. Za národy, které prožívají válečné konflikty, aby se jim otevíraly cesty k vytváření pokojné budoucnosti.
3. Aby všichni, kdo přijali úkol hlasatelů evangelia, horlivě a věrně plnili své poslání.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Nemoc

- Nemoc je třeba přijmout jako dopis, který nám sdělí nějakou zprávu.
- Nemoc je slabost, která má vyzkoušet naši skutečnou sílu, dílna, ve které se nemocný vychovává v dobrého řemeslníka svého charakteru.
- Nemoc je přerušeni egoistického života a marnivosti, která má změnit tempo pozemské symfonie.
- Nemoc je křížovatka, na které se můžeme trochu zastavit, vyvolit si cestu a určit cíl.
- Nemoc je zastávka, abychom zvážili hodnotu věcí a zaměřili povahu lidí. Je místem, kde můžeme odříkat miserere vin a litanie trpělivosti.
- Nemoc je otroctví, ve kterém čím více se činíme otroky, tím více se stáváme pány svého osudu.
- Nemoc je oltář, před kterým opakujeme třetí vyznání otčenáše: Buď vůle Tvá!
- Ale i když to trvá týdny, měsíce anebo roky, ať je kapkou, bystřinou nebo řekou, vždy směřuje do moře.
- Oceán odráží vždy blankytnou oblohu, a tak přichází chvíle, kdy si vysvětlíme podstatu nemoci.

autor neznámý

- Ptá se sněhobílý sněhulák černého sněhuláka: „Odkud jdeš? Z Afriky?“ „Ne, z Ostravy.“

Z mého dětství a mládí

Moc ideálu je nezlomná. Krůpějí vody nepřipisujeme žádnou moc. Když však padne tato krůpěj do skalní trhliny a tam zmrzne, trhá skály; jako pára pohání kola mohutných strojů. Stalo se s ní něco, co způsobilo účinek moci, která je v ní obsažena. Tak je také s ideálem. Ideály jsou myšlenky. Pokud jsou jen myšlené myšlenky, zůstane moc, která je v nich, neúčinná, také když jsou promyšleny s největším nadšením a nejpevnějším přesvědčením. Jejich moc se stává účinnou teprve tehdy, když se s nimi spojí podstata protřbeného člověka.

Velmi rádi připravují dospělí mládež na to, že to, co nyní povznášejí jejich mysl a srdce, se bude považovat za iluzi. Hlubší životní zkušenost však mluví jinak k nezkušenosti. Zapřísahá mládež, aby myšlenky, které ji oduševňují, podržela po celý život. V mladistvém idealismu nahlíží člověk pravdu. V něm má své bohatství, které nemá za co vyměnit. Musíme však být připraveni, že život nám chce vzít víru v dobro a pravdu i nadšení pro to. Ale nemusíme se mu vzdávat. Že jsou ideály vyrovnávají-li se se skutečností, obvykle skutečnostmi potlačeny, neznamená, že bychom měli předem kapitulovat před skutečnostmi, nýbrž jen to, že naše ideály ještě nejsou dost silné.

Dospělost, ke které máme dospět, je ta, že musíme na sobě pracovat, stávat se stále prostší, opravdovější, čistší, mírumilovnější, pokojnější, dobrotivější, stále soucitnější.

Znalost života, kterou máme my dospělí sdělit mladistvým nezní: Skutečnost vás již zbaví vašich ideálů, nýbrž: Vyrůstejte ve svých ideálech, aby vám je život nemohl vzít!

Kdyby lidé byli tím, čím byli ve 14 letech, byl by svět docela jinačí.

Albert Schweitzer

Plody druhého vatikánského koncilu

Nejkrásnějším plodem druhého vatikánského koncilu není žádná z jeho jednotlivých reforem, nýbrž celková paradigmatická změna, kterou přivodil. Tímto koncilem končí údobí středověké restaurační protireformace, obranářství, polemik a dobytelských snah katolické církve, a to navzdory přetrvávajícímu odporu římského centra. Je to počátek nové epochy, konstruktivní obnovy na všech úrovních církevního života, ve spolupráci a rozumných vztazích s ostatními křesťany, židy a jinými náboženskými společnostmi i s celým moderním světem.

Šestnáct odhlasovaných dekretů v průběhu čtyřleté práce koncilu společně představuje dokumenty tohoto církevně historického přechodu. Jako celek přece jen vyjadřují zřetelné nasměrování k obnově a obrodě. Nikdo nemůže popřít, že pokoncilní církve je jiná než předkoncilní!

O hlavních výsledcích dekretů jsem psal už ve svých pamětech a doložil jsem, jak například dekret o ekumenismu znamená také pro katolickou církev neodvolatelný počátek éry ekumenismu. Koncil se zabýval řadou významných reformních požadavků a potřeb, a jak jsem psal ve své knize Konzil und Wiedervereinigung (1960), splnil hlavní naléhavé úkoly.

Církev na druhém vatikánském koncilu:

- uznala závažnost reformace jako náboženské události,
- ocenila význam bible v bohoslužbě, v teologii a v celém životě církve,
- uskutečnila pravou bohoslužbu slova i večere Páně s plnou účastí lidu,
- uznala význam laiků v bohoslužbě a v životě křesťanského společenství,
- přijala metodu inkulturace a dialogu s jinými kulturami,
- reformovala lidovou zbožnost.

Znamená snad tento výčet, že bylo dosaženo úspěchu ve všech oblastech církevního života? V tomto směru jsem opravdu nikdy nepodléhal naivním představám o možnostech koncilu. Euforii jsem nepodleh ani v jeho průběhu, ani po jeho ukončení. Trvale jsem poukazoval na základní napětí mezi církví usilující o reformy a kurií, která se reformám bránila; některým církevním instancím jsem se přitom stal nepohodlným a neoblíbeným.

Které otázky tedy koncil nevyřešil?

- Kontrolu porodnosti spojenou s osobní odpovědností,
- problémy smíšených manželství (uznání sňatků, výchovu dětí),
- kněžský celibát v latinské církvi,
- strukturální a personální reformu kurie,
- reformu kající praxe: zpověď, odpustky, páteční půst,
- reformu prelátských oděvů a titulů,
- reálnou spoluúčasť místních církevních oblastí při jmenování biskupů; převod papežské volby z kardinálského kolegia na církevně reprezentativnější biskupské synody.

Přes všechna zklamání je ale zřejmé, že konání koncilu mělo smysl. Kde bychom bez něj dnes byli v liturgii, teologii, pastoraci, ekumeně, ve vztahu k židům a jiným náboženstvím, k sekulárnímu světu? Druhý vatikánský koncil jistě nedosáhl všeho, čeho dosáhnout mohl. Ale dokázal mnohem více, než mnozí očekávali. Napsal jsem tehdy: „Koncil bude naplněním velkých nadějí, nebo bude velkým zklamáním. Jestliže splní jen malé naděje, bude to – vzhledem k závažnosti celosvětových situace a potíží křesťanstva – velké zklamání.“ I dnes – ohlédneme-li se na uplynulých padesát let – se odvažuji říci, že koncil přinesl přes všechna nemalá zklamání naplnění velkých nadějí.

Prof. Hans Küng: Plody druhého vatikánského koncilu, pro Universum, březen 2012

Kultura je projevem náboženství

V Roudnici skončila výstava sochaře Preclíka. Jenže – ouha – jsou tři sochaři tohoto jména! Tento je Mojmír. Když jeho dceruška převrhla polici a sochy se rozbily, usmál se na ni: uděláme jiné pajduláky, hlíny je dost!

Já jsem chtěl původně psát na Quardiniho téma: „Vedle jistoty definitivně platného řádu Božího existuje zkušenost...slepého...osudu.“ Ale asi bych to neuměl... Preclíkovi pajduláci právě nesou vzpřímeně tíži osudu; postavy rozpolcené, ale ne tragické ani falešně mystické. Andělé smrti, ale na prahu věčnosti. Matka bolestná kryje Kristovu tvář svým pláštěm. Něžná Zdislava, Jan Nepomucký v pokorné ode-

vzdanosti. Není možno nemyslet na Tillicha: „Náboženství je podstatou kultury, kultura je projevem náboženství.“ Kdyby šel Ježíš pod stromem v Kryštofově údolí, řekl by: „Mojmíre, sestup, dnes chci být tvým hostem!“ Ted' už jsou oba DO-MA.

Jan Rybář

Chlebe náš – Slunce v nás.

Živote náš – Ježíši v nás.

modlitba ak. malíře Vojmíra Vokolka +

Zpráva o uspořádání Orlického kostela

k jeho třístému výročí

Nejprve pár slov ke zprávě: Určitou chvíli jsem se rozhodoval, zda je vhodné, či nevhodné uveřejnit v našem farním zpravodaji následující článek (na pokračování). Do ruky se mně dostal právě v době, kdy vrcholila prezidentská kampaň, kterou jsem bedlivě sledoval. Píše se teprve středa 23. ledna 2013. Do voleb zbývají ještě dva dny. Dnešní „duely“, byly právě tím impulsem, který mě jednoznačně velel zprávu zde uveřejnit. Vnímal jsem rozvahu a klid na jedné straně a nečestné snahy jiných, kteří vytahovali podpásovky a vyslovené lži na protikandidáta. Nic nebyly platné písemné archivní materiály, záznamy, které tyto lži vyvracejí. Lidská bezmoc... Ne tak ale Boží!, říkal jsem si a dodávalo mi to nezbytný klid. Toto opravdu „nemám v ruce“. Na statistikách je vidět, že větší procento dotázaných lidí těmto pomlouvám nejen věří, ale někteří je i šíří dál. Na první pohled se obvykle poznají vědomostní nedostatky, neochota se poučit, v neposlední řadě jednoduchost myšlení, vulgarita, nicméně mají také hlas.

Někak se mně toto vše spojilo s nedávnou kampaní, kterou jedni vedou (již ve druhé „vlně“) proti druhým na Internetu okolo Orlického kostela. Také jsou slyšet hlavně „řvouni“, při čtení příspěvků se vyvaluje často sprostá nízkost, ubohost, naprostá neznalost, a to vše propleteno jakousi „pravou“ zbožností... Opět ta lidská bezmoc vůči škodolibým pomlouvám, intrikám, tedy hříchu, kterého nejsou uchráněni ani křesťané. Možná je to vedeno závistí nad tím, že jinde někdo něco dokáže, má výsledky, úspěchy, je otevřený, čestný... Jak pak na něho? No správně - pomluvou! Nic nového pod sluncem.

S postupujícím věkem, si začínám čím dále, tím více vážit čestnosti, přímého slova, hnuší se mi vulgární anonymové, ti, co „všechno vědí“, nepotřebují žádné důkazy, ani vysvětlení, ti, co nedokáží přijmout názor druhého a když nevědí kudy kam, uchýlí se k pomluvě, aniž by se třeba o dané věci na místě přesvědčili. Začnou se ohánět nevyvratitelnými konspiračními teoriemi, tajnými spolky, dokonce i d'áblem se to v takových případech hemží...

Jedině osvěta, vzdělávání nás zbaví tohoto nesmírného břemena. Ne zamlčování, „zametání pod koberec“, toho již bylo opravdu dost! Musíme se naučit věcně diskutovat, musíme se naučit přijmout názor druhého a snažit se jej pochopit, ne ihned zareagovat protiútokem. Žijeme v čase, ne v pohádce, kde jsou zkamenělé postavičky na scéně. Věci se mění, ať tomu bráníme třeba i pracně vykonstruovanými argumenty. Jen na nás totiž až tak nezáleží! My odejdeme, život půjde dál a my to

dál již neovlivníme. Budou tu další, my nemáme patent na rozum, rozum budou mít zas ti po nás. Ježíš po nás nechtěl, abychom se zakonzervovali, zahrabali a bili se do prsou, jak jsme dobří.

Tedy prosím, přečtěte si pečlivě, co bude níže a v dalších číslech ZzF napsáno. Je to od člověka, který celý život poctivě hledá, snaží se přijít věcem „na kloub“, jít ke kořenům, jak říká k prameni. Budme otevření poznání. Zamýšlejme se, srovnávejme. My starší jsme mnohé popisované zažili na vlastní kůži.

Abych nemluvil za jiné, přidám něco osobního. Ministroval jsem záhy, nebylo mi ani 6 let, nechodil jsem ještě ani do školy, bylo to v době, kdy nic jiného, než mše zády k lidu ještě moc let neexistovalo, latina byla samozřejmostí. Pamatuji si útržky ale ještě před tím, kdy jako opravdu malý jsem sedával s rodiči v lavici, pozoroval jsem pestré vzory na sátcích na hlavách žen sedících před námi, modlicích se, či zpívajíc kostelní písně. Pozoroval jsem mezi těmito hlavami řady svíček na hlavním a postraních oltářích. Bylo zábavné, jaké efekty se v oku vytvářely, když člověk zamhouřil oči. Zajímavé rovněž pro mne bylo pozorovat točené obrovské sloupy hlavního oltáře daleko vpředu, kdy mne upoutávalo, jak jeden z nich byl asi omylem „točen“ opačným směrem. Pamatuji si vyzvánění zvonů před i při mši, čtení seznamů jmen na konci obřadů, pamatuji si, jak jsem si v ručičkách hrával s pětadvacetníky, než jsem je vkládal do kasičky, se kterou chodil kostelník kolem lavic. Vzpomínám jak později, v první-druhé třídě, kdy jsem již nějaký rok ministroval a latinské „básničky“ u oltáře jsem již dokázal docela dobře recitovat bez nápovědy, i misál na stojanu jsem dokázal přenášet z jedné strany oltáře na druhou, mohl jsem dokonce samostatně zvonit na sanktusový zvon. Jak rád jsem to dělal, protože jsem byl otočen tváří k lidem, a mohl je pozorovat. Kostel u Labe býval tehdy ještě plný lidí. Plaše jsem pozoroval hlavně lavici s místními děvčaty, kde seděla i tehdy má tajná láska ☺

Mohl bych pokračovat jak čas běžel, jak se kostel vyprazdňoval, jak přišla obroda, jak přede mší jsme se s panem farářem v létě v Labi koupali, jak jsem s ním poprvé jel autem - starou Tatrovkou, když nás občas svezl ty 2-3 km domů a debatovalo se cestou o II. Vatikánském koncilu, který tenkrát byl v plném proudu.

Bohužel byl zde dlouhá léta režim, který zpusťoval naši zemi, hlavně morálně. Nakonec i kostel byl zcela zdevastován. Lidé postupně vyměnili kostel za svůj záhumenek. Úpadek pokračoval, dostal bych se až do současnosti, kdy je sice kostel památkáři opraven, ale lidmi desetiletí nenavštěvován... Mohl bych psát ještě hodně dlouho, ale nebojte. Předám slovo daleko povolanějšímu.

Pokud při čtení nabudete názoru, že zde bude něco nejasné, nepřesné, něčemu nebudete rozumět, prosím vás, dejte mi to vědět. Nebudeme zde ale otiskovat „proti názory“, bylo by to nefér vůči autorovi, nemohl by reagovat. Samozřejmým by mělo být i to, že se vystříháme „šuškanď“, budme trochu stateční, učme se nést svou kůži „na trh“. Možná ale bude vše tak jasné, že podobné obavy nejsou ani na místě.

Případné nápady bych poslal autorovi, je vždy rád za upozornění. Nebojí se odpovídat na nedemagogické konkrétní dotazy. Jeho vyjádření je pak možné spolu s otázkou zde uveřejnit. Může to pak být přínosem pro nás všechny. Samo sebou je možné mu napsat přímo. Děkuji za pochopení.

R. S.

Dědictví otců

Večeře Páně byla slavena během 2. tisíciletí různě, podle úrovně poznání, situace a možností.

První křesťané se scházeli po domech. Když se křesťanství stalo státním náboženstvím - společensky výhodným - a množství křesťanů vzrůstalo, začaly se k bohoslužbě v Římě používat baziliky. /1

Jinak vypadala bohoslužba později ve vesnických kostelících, jinak v katedrálách. Dnes se poněkud jinak slaví mše v kostelích, na stadiónech, v bytě nemocného, domácí mše v době pronásledování. Ve východních ritech se slaví jinak než v západním ritu. Jinak vypadá v Evropě, jinak v Africe ...

Tridentská mše byla značně vzdálená Ježíšovu slavení „Poslední Večeře“.

Ještě před padesáti léty kněz sloužil mši sám (ostatní v kostele byli jen přítomni), latinsky, u oltáře v presbytáři před svatostánkem a zády k lidem - ty ani neoslovil. Lidé v lodi kostela byli od presbytáře a slavení odděleni mřížkou (pravoslavní mají vysoký ikonostas). Katolíci měli povinnost v neděli a zasvěcené svátky mši „slyšeti“. Ale dolehla k nim nanejvýš tichá latinská slova kněze. Jen ministranti latinsky odpovídali (většinou latinu neznali). I čtení z Písma říkal kněz latinsky proti zdi - ani tehdy se k lidem neotočil. I „Otče náš“ přednášel sám a potichu. I slova nad chlebem a kalichem pronášel potichounku. Při „pozdvihování“ ministranti zazvonili, aby lidé přerušili svou lidovou modlitbu a alespoň se podívali na Tělo Páně a kalich s Krví Páně (opět se kněz k lidem ani neotočil). /2

Po staletí kněz přijímal sám.

První část mše (dnes jí říkáme bohoslužba slova) nebyla pro lidi „povinná“. Kázání nebylo součástí mše. /3

Mnoho mužských stálo před kostelem, dovnitř vstoupili povinně až na obětování.

Barokní chápání „umístilo“ Krista do svatostánku. Pro lidi se v kostele stal nejdůležitějším retabl (architektonický nástavec mensy - Stolu) se svatostánkem. Stůl vyzníval spíše jen jako podstavec vysokého obvykle bohatě vyzdobeného retablu. Mše se někdy dokonce slavila před vystaveným Tělem Páně v monstranci.

Zapomněli jsme, že Bůh je tam, kde je člověk. Boha jsme „umístili“ do kostela a Krista „uvěznili“ do svatostánku. Mělo to zlé následky, před kostelem se už vesele pomlouvalo. Ve válkách slušní důstojníci nenechali střít na kostely (pokud v nich nebyli nepřátelští vojáci), ale do zákopů střídali fest – tam Bůh „nebyl“.

Vojákům světových válek kosených smrtí na bojištích, naříkajícím v hrozných bolestech v poli a lazaretech, připadal Bůh daleko. V posledních chvílích života volali maminku ... Ponížení a ubíjení v koncentracích měli ještě větší pocit vzdáleného Boha.

Rakouský augustinián Pius Parsch (sloužil raněným a umírajícím v 1. světové válce) těžce nesl tuto vzdálenost liturgie člověku. Stal se velkým průkopníkem obnovené liturgie.

Romano Guardini a další si později navíc uvědomovali vinu mnoha pokřtěných na krutostech 20. století. Připravili cestu liturgické obnovy.

Nemálo kněží a několik biskupů prošlo zkušeností koncentráků ...

Hrůzy 20. století už nedovolily církvi si dál zacpávat uši, 2. vatikánský koncil odpověděl na dlouhodobě palčivé otázky – i liturgickou reformou.

Poznámky:

/1 Baziliky stavěl císař, aby se zavděčil lidu. Původně byly veřejnými tržnicemi a prostorem k dalším setkáváním lidí. (V apsidě soudce soudil zloděje za krádeže a nepoctivosti na trhu. Při státních slavnostech trůnil v apsidě císař.)

/2 Ve 20. stol. bylo určitým pokrokem vydání misálku pro lidi, vedle latinského textu byl uveden text v mateřské řeči, umožňující sledovat slova kněze. Ale většina lidí se při mši - tak jako po staletí dříve - modlila růženec nebo zpívala zbožné písně.

/3 Kázání bývala po dlouhá staletí původně mimo mši. Kazatelny vznikly ve středověku s kazatelskými rády. K poslechu kázání zavedli protestanté lavice, katolíci je následovali až v 17. stol.

pokračování příště

Václav Vacek, farář letohradský

Snášelnivost je umění odpustit druhým, že jsou jinak hloupí, než já sám.

autor nám neznámý

Okénko do knihovny

autor: Peter Seewald – rozhovor s Benediktem XVI.
název: Benedikt XVI.: Světlo světa
z obsahu:

Jasně a naléhavě jste řekli: osud víry a církve se nerozhoduje nikde jinde než „v kontextu liturgie“. Při pohledu z vnějšku si člověk ovšem může myslet, že to, jaká slova se během mše říkají, jaký postoj a jaké úkony jsou prováděny, je přece spíše sekundární.

Církev je viditelná v mnoha věcech, v charitě, misijních projektech, avšak místem, kde ji lidé nejvíce zažívají opravdu jako církev, je liturgie. A to je také správné. Vždyť je koneckonců smyslem církve, aby nás obracela k Bohu a Boha nechávala přicházet k nám do světa. Liturgie je aktem, v němž věříme, že On vstupuje sem k nám a my se Ho dotýkáme. Je aktem, v němž se děje to nejvlastnější: dochází k našemu doteku s Bohem. On přichází k nám – a my jsme jím osvěcováni. Dvojí formou se nám dostává vedení a síly: jednak tím, že slyšíme Jeho slovo, takže Ho opravdu slyšíme promlouvat a dostáváme od Něj pokyny na cestu. A dále tím, že v proměněném chlebě se nám sám dává. Slova mohou být přirozeně i jiná, rovněž tělesný postoj. Třeba ve východní církvi jsou některá gesta jiná než ta naše. V Indii zase táž gesta, která používáme společně, mají z části jiný význam. To, na čem záleží, je, aby v centru opravdu bylo Boží slovo a realita svátosti. Abychom Boha svými slovy a myšlením nerozměľňovali a neměli liturgii v sebezprezentaci.

Liturgie je tedy něco daného?

Ano. Ne, že my něco děláme, že my ukazujeme svoji kreativitu – tedy všechno to, co bychom mohli dělat. Liturgie není žádná show, divadlo, spektakl, nýbrž žije z Jiného. To také musí být zřejmé. Proto je danost církevní formy tak důležitá. Tato forma může být reformována v jednotlivostech, ale není možné, aby byla dílem obce. Jak bylo řečeno, nejde o sebevytváření. Jde o to, abychom vycházeli ze sebe a dostávali se přes sebe, abychom se dávali Jemu a nechávali Ho, aby se nás dotýkal.

Jako papež jste začal udělovat svátost věřícím do úst a v pokleku. Považujete to za přiměřený postoj?

Nejprve musí být řečeno toto: je důležité, aby doba měla společnou strukturu pro všechny věřící. Starý zákon toto ustanovuje už od zprávy o stvoření, když sedmý den představuje jako den, kdy Bůh odpočívá a s ním odpočívají i lidé. Pro křesťany tato časová struktura vychází z neděle, dne Zmrtvýchvstání, kdy On potkává nás a my Jeho. Zde je nejdůležitějším aktem takřkajíc moment sjednocení, protože On se nám dává. Nejsem ze zásady proti přijímání na ruku, sám jsem je udílel a takto jsem přijímal. Tím, že teď eucharistii nechávám přijímat v kleče a do úst, jsem chtěl dát znamení úcty a naléhavě připomenout reálnost Jeho přítomnosti. V neposlední řadě proto, že právě na masových akcích, jaké máme ve Svatopetrské bazilice a na Svatopetrském náměstí, hrozí značné zploštění. Slyšel jsem o lidech, kteří si eucharistii strčili mezi doklady a odvezli si ji jako nějaký suvenýr. V kontextu, kdy si člověk myslí, že přijímání prostě patří k věci – všichni jdou dopředu, tak já také – jsem chtěl dát jasné znamení. Ať je zřejmé: tady je něco mimořádného! Tady je On, před nímž člověk padá na kolena. Dbejte na to! Není to jen nějaký sociální ritus, jehož bychom se mohli a nemuseli účastnit.

vybrala M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté od 11:00 do 11:30** (K. Macoun).

Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 9. zasedání Farní rady ze dne 13. ledna 2013

Farní rada se v letošním roce 2013 poprvé sešla v neděli 13. ledna. O čem farní rada jednala?

- **Tříkrálová sbírka**

V letošním roce bylo v Děčíně během Tříkrálové sbírky vybráno 22 272 Kč.

- **Křeslo pro hosta**

Je velká škoda, že se tato akce již delší dobu nekonala. Bylo by vhodné toto setkávání se zajímavými lidmi opět obnovit. Pokud by měl někdo z farníků nějaký návrh nebo zajímavé téma, může se obrátit na některého člena farní rady.

- **Kartotéka**

Děčín - Podmokly

Protože se řada farníků zná pouze od vidění, nebylo by na škodu, vytvořit kartotéku s daty, aby bylo možné sledovat např. životní výročí farníků. Otec František se bude informovat v jiných farnostech, jak tyto otázky řeší.

zapsala Eva Pohořelá

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 10. února 2013 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012- 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2012	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 450 Kč	1 997 Kč	4 112 Kč	Na církevní školy
Únor	8 387 Kč	1 018 Kč	4 260 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	8 415 Kč	1 338 Kč	4 442 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	9 990 Kč	2 135 Kč	786 Kč	Svatopetrská sbírka
			2 032 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	5 044 Kč	1 171 Kč	0 Kč	
Červen	6 459 Kč	732 Kč	2 085 Kč	Na Bohoslovce
Červenec	7 072 Kč	1 653 Kč	0 Kč	
Srpen	6 410 Kč	1 210 Kč	0 Kč	
Září	8 217 Kč	1 595 Kč	1 791 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	7 461 Kč	1 483 Kč	2 920 Kč	Na misie
Listopad	7 424 Kč	1 652 Kč	2 114 Kč	Na pojištění
Prosinec	10 485 Kč	3 162 Kč	1 458 Kč	Svatoštěpánská sbírka
Součet	92 814 Kč	19 146 Kč	26 000 Kč	

- Pepíček povídá kamarádovi: „Mám doma bratříčka, ale máma asi neví, jestli si ho nechá. Pořád ho rozbaluje a zabaluje.“

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2013		17. února	17. března	21. dubna
19. května	16. června	21. července	18. srpna	15. září
6. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			17. listopadu	15. prosince

vlakové spojení:

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

☞ **Nic** – k nám na únor nedorazilo...

☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> – navštivte naše/vaše stránky!

Ke dvou tématům

Když jsem vytvářel toto číslo ZzF, které právě držíte v ruce, prošel „mýma rukama“ také zápis z poslední Farní rady. Zaujaly mne dva odstavce.

V jednom je zmínka o *Křesle pro hosta*, kterému se „nedarí“, jak bychom si někteří možná přáli. Ono by asi bylo opravu dobré mít možnost se občas setkat se zajímavou osobností, vyslechnout nevšední zážitek, či podebatovat na zajímavé téma. Takové věci inspirují a mohou pomoci třeba i pozitivně ovlivnit náš další život. Nezanedbatelnou stránkou je pak i setkání lidí z farnosti, jejich lepší vzájemné poznání, zjištění postojů, znalostí, často také získání nových přátel.

Jenže, a zde vidím hlavní problém, lidi dnes jen tak něco nezaujme – výsledkem je, že na inzerované akce nepřijde skoro nikdo, v lepším případě, dá-li se to tak vůbec říci, jen pravidelní „chodiči“, co přijdou na všechno. To už musí být, aby byla trochu hojnější účast.

Čím to je? Pokud se podíváme kolem sebe, vidíme, že různých akcí i velmi zajímavých, je celá řada, takže by se jeden musel někdy i rozpúlít, aby mohl zajít tam kam by chtěl. Namátkově: četné akce knihovny, akce zámku, kino, divadlo, fakulta,

koncerty všeho druhu, městské akce - no a v neposlední řadě pořady televize. Nabídka je natolik široká a lákavá, že se jí jen tak konkurovat nedá. Problém přitom není pouze náš, farní, ale všeobecný. Podobně je to i u jiných církví (možná „konkurencí“ pojaté Křeslo pro hosta by mohlo být řešením). Z toho mimo jiné lze vyvodit, že farníci se chovají jako každý jiný obyvatel Děčína a zajdou si tam, co je momentálně zajímá a táhne, třeba posedět s dobrými přáteli. Loajalita mezi farníky zde prostě limituje k nule ☺. Nedá se tedy mluvit, že by farnost tvořila právě rodinu, jak by se mohlo zdát. Možná je to tím, že pevná rodina dnes je spíš přežitek a členové rodiny si mnohdy dělají také každý co komu vyhovuje a spolu toho moc již nepodnikají. Tak kde se to učít? Je to dobře, či špatně?

Sám za sebe mohu říci, že jsem již několikrát přemýšlel o tom pohovořit v rámci *Křesla pro hosta* o některých netradičních možnostech „práce na sobě“ v oblasti „chlapské“ víry. Nic objevného, spíše něco z vlastních zážitků z akcí, kterých jsem se za život již účastnil. Takové posezení, povyprávění, upozornění na možnosti, o kterých se u nás bohužel mnoho neví. K tomu je ale potřeba, aby „naproti křeslu“ seděli lidé, v tomto případě hlavně muži a nejlépe mladší muži, tátové od synů, od dcer. Když jsem viděl na vlastní oči, jak to na podobných setkáních u nás vypadá, tak jsem došel vždy k názoru, že by vlastně asi nebylo ke komu mluvit...

Již dříve jsem se snažil některé lidi přivést. Jenže dokážete si představit ten pocit trapnosti, když vše zorganizujete, a přijdou 3-4 lidi? Nevypovídá to potom o tom jak si onoho hosta vůbec nevážíme, jak jím opovrhujeme?

Znal jsem snad pouze jedno místo, kde podobná setkávání pravidelně fungovala a kde byla přijatelná účast. Jenže tam osobně pan farář, který byl a nyní je opět v Praze, měl spoustu známých veřejně činných osobností, které zval na besedy vždy osobně a setkání profesionálně moderoval. Jakmile zmiňovaný kněz odešel, nic podobného se již nekonalo... Zde je vidět (a ne jen ve zmiňované oblasti), jak moc důležití jsou aktivní laici pro farnost!

Dalším, co mne zaujalo je *Kartotéka*. Nedávno, když jsme při mši přáli panu Heinzelovi k jeho „kulatinám“ (prakticky nikdo o tom nevěděl...) jsem si ihned vzpomněl, co nám dnešní doba sebrala. Lidé se bojí, dokonce i toho, že jejich data svátků a narozenin by mohl někdo (vtírá se otázka kdo a co by s toho měl) zneužít. Žijeme možná v době většího strachu, než bylo za totality. A pak máme jako farnost držet pohromadě? Opět tu máme pocity, že není dobré, aby soused přes uličku o mně toho moc věděl, co kdyby? Opět jsou lidé, co se tak trochu straní ostatních... Opět jsou lidé, co jezdí na mše do okolí... Něco mně to prostě mimoděk připomíná.

Aby bylo jasné těm, kteří si to už nepamatují. Kartotéka není nic nového, dokonce si myslím, že dobrá farnost by měla mít povinnost kartotéku pečlivě vést. (farnost má matriky a další záležitosti, které eviduje, a taková matrika je daleko více „citlivá“ věc) A my něco na ten způsob i měli. A natolik funkční, že jsme na poslední straně Zpravodaje uváděli kdo má následující měsíc svátek a narozeniny. Dokonce jsem měl snahu kartotéku doplnit o fotografie, aby si např. držitel „srdíčka“ mohl zjistit, za koho se to vlastně má modlit a kde ho může navštívit.

Na jednom setkání Farní rady ovšem bylo poukázáno na to, že jde o citlivá data a, no znáte to, že ☺. Dnes, kdy lidi na Facebooku (např. ale i na desítkách blogů apod.) na sebe a své rodinné příslušníky, lidi „ve vztahu“, kamarády „vyzvoni“ de-

sítky opravdu intimních údajů, někdy včetně „fotodokumentace“, tak uveřejnění data jmenin, které naleznou v každém kalendáři (na Internetu i s výklady jmen) a datum narození se uvádí na každém kroku, tak to „utajují“... Opět jsme se dostali do myšlení, které u nás vládlo před více než pětadvaceti lety, opět je vidět, že naše vztahy jsou daleko od vzoru rodiny. Ale co, jsme nyní klidní, nikdo o nás neví, cítíme se bezpečně, na faru stále raději nechodíme, nevystavujeme se – a já to beru tak, že mi odpadla práce vše sledovat, aktualizovat a vkládat do Zpravodaje...

Bu-bu-bu, bojíte se? Nepřítel naslouchá! (za každým rohem a konspirační teorie vládnou světem, zednáři intrikují ☺)

K tomu nás zřejmě Pan Ježíš celý svůj život příkladem i slovem nabádal, že? Jakže to bylo s těmi hřivnami? Není náš život taky taková „hřivna“?

R. S.

Úryvky...

*Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Te-
rezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?*

☞ Eine gewisse Verwandtschaft...

Určitou příbuznost se svatou věčností vykazuje věčnost dítěte, které s neoslabe-
nou silou a živostí a se svobodnou nezaujatostí přijímá podněty a odpovídá na ně.
Zatím se mu nedostává zralosti vzhledu, ale co vstoupí do dětské duše, to ovlivňuje
její podobu pro celý život.

☞ Jedes echte Kunstwerk...

Každé pravé umělecké dílo je smyslovým zpodobením, a to tak, že plnost smys-
lu, která pro člověka je nevyčerpatelná, se tajemně v díle ozve. Takto pochopeno je
každé pravé umění zjevením a všechno umělecké je službou tvořením.

☞ Man kann nicht...

Člověk nemůže své oči k Bohu pozvednout, aniž by si uvědomil svou nízkost.
Znalost Boha a znalost sebe sama se navzájem podpírají. Sebepoznáváním se k Bo-
hu přibližujeme, a nikdy ho není přespříliš.

☞ Jede Anregung...

Každý podnět, který člověka pohne k přiblížení se sobě a přivede ho blíže k Bo-
hu, je třeba chápat jako působení milosti, a to i když k tomu jsou použity, jako ná-
stroje, zcela přirozené zážitky a šťouchance.

☞ Der Mittelpunkt...

Středem duše je místo, kde se dá slyšet hlas svědomí, je to místo svobodného
lidského rozhodování. A protože je tomu tak a protože k láskyplnému spojení s Bo-
hem je nezbytná svobodná osobní oddanost, musí to místo svobodného rozhodová-
ní být místem svobodného spojení s Bohem.

☞ In der ungebrochenen Kraft...

Ve své nezlomené síle vnímavosti se umělec podobá dítěti a svatému. Umělci je
vlastní to, co na něj zapůsobí, přetvořit v obraz a tak to vnímá utvořit vně sebe.

☞ Der Dienst...

Služba je projevem lásky. A protože láska je svým způsobem pokaždé jiná, mů-
že služba vyplňovat celý duchovní život.

Svatá věcnost je: Původní vnitřní vnímavost z Ducha Svatého znovuzrozené duše. Duše to, co k ní přichází, přijímá způsobem přiměřeným a s odpovídající hloubkou.

překlad A.S.

Hnutí a komunity působící v České republice

Schönstattské hnutí

V Porýní, nedaleko německého města Koblenz, leží mariánské poutní místo Schönstatt (v překladu Krásné místo). Zde se nachází mezinárodní centrum Schönstattského hnutí. Duchovním centrem je malá kaplička, kde P. Josef Kentenich (1885-1968) společně se seminaristy dal impuls k založení Schönstattského hnutí dne 18. října 1914.

V průběhu následujících desetiletí se toto hnutí rozšířilo do 4 světadílů, do mnoha zemí. V naší zemi je již od roku 1939.

Malá kaplička v Schönstattě se stala na základě svobodné spolupráce lidí, jako Božích nástrojů, s Bohem skrze Pannu Marii poutním místem milosti, kde je možné zažít obdarování třemi poutními milostmi: darem domova, darem vnitřní proměny a darem apoštolské plodnosti. Toto působení Boží milosti nazývá zakladatel tajemstvím Schönstattu a je možné jej zažít i ve všech filiálních kapličkách na celém světě jako zvláštní dary Ducha svatého. Schönstattská kaplička postavená podle původní se v naší zemi nachází v Rokoli, nedaleko Nového Města nad Metují.

Schönstattské duchovní dílo žije v podstatě z předpokladu praktické víry v Boží prozřetelnost a chápe křesťanský život jako následování života Panny Marie v jejím mariánském vnitřním postoji zaměřeném na Krista a skrze něj v Duchu svatém na Boha Otce.

P. J. Kentenich hovoří o charismatu praktické víry v Boží prozřetelnost a o charismatu mariánském jako o zvláštních darech Ducha svatého pro schönstattskou rodinu. Dalšími charismaty Schönstattu je charisma pedagogické a charisma rodinnosti.

Schönstattské hnutí je široce rozvětvená duchovní rodina, do které patří kněží, osoby zasvěceného života i laici. Podle stavu a podle intenzity společného života je vnitřně strukturováno. Jeho součástí je šest sekulárních institutů: Schönstatt-Patres, Diecézní kněží, Schönstattské sestry Mariiny, Mariini bratři, Schönstattské paní a Institut rodin. Mimo nich jsou zde také další společenství mužů, žen, chlapců, děvčat, kněží, rodin (svaz, liga, poutní hnutí). Toto rozvětvení umožňuje, aby se každý mohl zapojit podle svého osobního charakteru a vloh. Celé Schönstattské hnutí je vybudováno na principu rodinnosti, tzn. že základní struktura, výstavba a funkce jsou analogické přirozené rodině. Rodinnost je chápána jako ideální vztahy členů společenství mezi sebou. Totéž platí podle P. Kentenicha i pro vztahy mezi jednotlivými společenstvími Schönstattského hnutí, proto se také používá pojmenování schönstattská rodina.

Zakladatel se také orientoval na uplatňování tohoto principu, který viděl zakotvený v prvokřesťanské ideji o Corpus Christi mysticum, v církvi a ve světě.

Schönstattská spiritualita je zaměřena na nábožensko-mravní obnovu církve a světa. Zakladatel hovoří o trojím poslání Schönstattu, orientuje se přitom na Paně Marii, na jejím dokonalém vydání se pro Ježíšovo poslání: formace nového člověka v nové společnosti s universálním apoštolským ražením, záchrana a uskutečnění poslání křesťanského Západu v dějinách spásy, a vytvoření světového apoštolského svazu.

Schönstattské hnutí má své pole působnosti v různých oblastech života: ve výchově mládeže, rodin, mužů, žen, kněží, v práci s nemocnými i v dalších povoláních. Mnozí členové se zaměřují na hlubší modlitbu v adoračním hnutí. Apoštolátem nejrůznějších forem spolupracují s kněžími a biskupy při evangelizaci. V naší zemi jsou členové schönstattské rodiny ve všech diecézích. Působí zde několik sekulárních institutů: Schönstattské sestry Mariiny, Institut diecézních kněží, Schönstatt-Patres, Institut rodin. Dále Svaz schönstattských žen, Svaz schönstattských rodin, širší okruh maminek, děvčat, chlapců, studentů a studentek, kněží, mužů, nemocných a rodin.

Členové Schönstattského hnutí připravují nejen pro sebe ale i pro ostatní různé formy exercicií, duchovních obnov, formačních setkání, přednášek, atd.

Kontaktní adresy:

Sekulární institut Schönstattských sester Mariiných, Nad Koulkou 11, 150 00 Praha 5-Smíchov.

Sekulární institut Schönstatt-Patres, Mašatova 8, 148 00 Praha 4-Kunratice.

z knihy *Nová hnutí v církvi*, www.vira.cz

Modlitba za nového prezidenta

Bože, tobě patří všechno na nebi i na zemi, a ti, kdo vládnou, jsou ve tvých službách; vyslyš naše prosby za (budoucího) nejvyššího představitele našeho státu: pomáhej mu, ať poznává, co je správné, a dobře vykonává svůj úřad, aby byl vždycky zajištěn právní řád a svobodné rozvíjení lidské osobnosti. Prosíme o to skrze tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Amen.

Konkrétní kroky v postní době,

aneb staletími osvědčené prostředky na cestě obrácení

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět. Několik tipů:

- Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
- Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- Vyprávěj o Bohu dětem.
- Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...

- Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti

Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe... Několik tipů:

- Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
  - Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.
  - Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.
  - Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící
- Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

Almužna, činění dobra

Almužnou, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem. Několik tipů:

- Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.
- Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
- Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

Smíření

Několik tipů:

- Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protrpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.
- Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.
- Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společné pěkné.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

Postní doba nás zve na cestu domů (výňatek), www.vira.cz

Co je to hřích? Trefa vedle

Obvyklá definice z katechismu říká, že hřích je „svobodné a vědomé porušení Božího zákona.“ Tato definice vyhovuje naší zálibě v analyzování toho, co se smí a co se nesmí. My se však nyní budeme soustředit především na hřích jako na porušení a poškození vztahu.

Trefa vedle

První křesťané nazývali hřích slovem hamartia. Byl to termín převzatý ze světského života. Hamartia byla situace lukostřelce, který se netrefil do terče. Dneska bychom tedy mohli místo slova „hřích“ použít slovo „vedle“. Hamartia je tedy situace člověka, který netrefil Boha. Situace člověka, který se míjí svým cílem. Otázka, kterou bychom se měli zabývat zní: „Kdo je to pro mne Bůh?“ Nebo: „Kterým směrem se ubírá můj život, jak hledám smysl svého života?“ A tak podobně.

Hřích nás učí nesoudit druhé

Zážitek hříchu při veškeré své hrůze má jednu mimořádně nadějeplnou vlastnost: těžko se po něm budete pohoršovat nad poklesky druhých lidí. Těžký hřích, při veškeré své hrůze, učí nesoudit druhé. Nepřeji vám, aby se někomu z vás něco takového stalo, ale pokud, můžete ze všech těch trampot získat nenahraditelnou zkušenost; ztráta iluzí o sobě samém se může stát velmi zdravým vykročením do našeho duchovního života.

Hřích nás chce vyčlenit

Někdy učiníme něco, co nás opravdu vykolejí. Strašlivým způsobem jsme někoho poranili. Nebo jsme strašlivým způsobem poranili obraz, který jsme měli sami o sobě... Obvyklá reakce je odpor k sobě samému a získání pocitu, že mezi křesťany do kostela – mezi tu spoustu „dobrých a zbožných lidí, kteří se modlí“ – vlastně nepatřím. Mám představu, že tím, co jsem udělal, jsem se dobrovolně a natrvalo vyčlenil z církve. Přestávám pak chodit na bohoslužby a přestávám se modlit – „bylo by přece velmi nečestné, abych po tom všem, co se stalo, ještě něco sobě, Bohu nebo lidem předstíral“.

Existuje jedno místo, kde se lze skrýt před Bohem...

Augustin s jemnou ironií nabízí jednoduché řešení: „Jediným místem, kde je možné se před Bohem skrýt, je Boží náruč“. Nakonec, od čeho máme zpovědnice? Největším Jidášovým hříchem nebyla zrada Ježíše Krista, ale jeho nedůvěra v možnost odpuštění, která pak skončila zoufalstvím a sebevraždou.

Křesťanství je náboženství hříšníků...

Teď je asi správná chvíle zopakovat si větu, kterou jsme tolikrát slyšeli v kostele: Ježíš umírá za hříšníky, nikoli za spravedlivé. Ježíš umírá za hříšníky, takže lidé, kteří nikdy neudělali nic zlého, vlastně nemají důvod do kostela chodit. Takže, pokud jste se někdy v kostele kolem sebe rozhlédli, a měli jste pocit, že vidíte všechnu bídu světa, váš postřeh je zřejmě přesný. Křesťanství je náboženství hříšníků, tudíž jste vlastně na správném místě a mezi svými.

Marek Orko Vácha, Tančící skály

Praktické rady

Jak zbavit konvice vodního kamene bez chemických přípravků

1. tip

V dnešní době je již spousta chemických přípravků na odstranění vodního kamene. Problém je ovšem v tom, že na odstranění vodního kamene z nádob, které používáme ke konzumaci, nejsou tyto přípravky vhodné. Jakýkoliv zbytek přípravku by mohl poškodit naše zdraví. Proto se vyvarujeme čistit nádoby chemií a používáme staré, osvědčené rady.

Večer se varná konvice napustí ze dvou třetin vodou, do ní nasypeme 10 lžic soli a zalijeme octem. Převaříme a necháme odstavené do rána druhého dne. Ráno pak obsah konvice vylijeme a napustíme čistou vodu. Opět převaříme a vylijeme.

V případě, že je konvice zanesena více a jeden postup nám nestačil, opakujeme jej ještě jednou.

2. tip

Do varné konvice plné vody nasypeme 3-4 lžičky kyseliny citronové, necháme převařit, zchladnout a vodu vylijeme. Poté ještě jednou napustíme plnou konvici vody, převaříme a vylijeme, abychom ji vypláchlí.

www.receptar.net

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
21. 02. 2013	Trmice	Petr Novotný		Marek 12
21. 03. 2013	Krupka	František		Marek 13
18. 04. 2012	Teplice	Pjetro Veselý		Marek 14
16. 05. 2012	Bohušovice	Kosatka		Marek 15
20. 06. 2012	Trmice	Petr Novotný		Marek 16
19. 09. 2012	Trmice	Petr Novotný		
17. 10. 2012	Teplice	Milan Pekárek		
21. 11. 2012	Bohušovice	Kosatka		
19. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pro zimní večery

Povedlo se vám vyřešit minulé zadání?

Zde je výsledek:

6	1	3	8	4	7	5	9	2
5	2	8	3	9	1	4	6	7
7	9	4	5	6	2	8	1	3
8	3	2	1	7	5	9	4	6
9	5	7	6	8	4	3	2	1
4	6	1	9	2	3	7	8	5
1	7	9	4	5	6	2	3	8
3	4	5	2	1	8	6	7	9
2	8	6	7	3	9	1	5	4

Nové zadání:

		3			6			
				5		8		
7	9				4			
2				3	8	5		
8	3		7	4		2		
		1						
	8			9	3			
	1					9		5
		6	5	2				

R. S.

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 2. 2. Svátek Uvedení Páně do chrámu
- 13. 2. **Popeleční středa** - den přísného postu
- 22. 2. Svátek Stolce sv. Petra, apoštola

Významné dny

- 2. 2. Světový den zasvěcených osob
- 11. 2. Světový den nemocných
- 22. 2. Celosvětový svátek skautek

Výroční dny biskupů

- 13. 2. Mons. Duka jmenován arcibiskupem (2010)
- 14. 2. Kard. Vlk jmenován biskupem (1990)
- Mons. Cikrle jmenován biskupem (1990)
- 19. 2. Mons. Herbst jmenován tit. biskupem (2002)
- 23. 2. Mons. Paďour jmenován biskupem – koadjutorem (2001)
- 28. 2. Mons. Posád biskupské svěcení (2004)

- Příběhne muž na policejní stanici: „Ztratil se mi papoušek. Pokud ho chytíte, předem prohlašuji, že se s jeho názory na policajty neztotožňuji.“

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 na faře - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna / čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každou středu od 15:00 na faře - setkání Schönstatt. maminek
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci od 19:00 na faře - setkání s promítáním
- ◆ 18. v měsíci v 17:00 ^{+/++/} - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:00	^{+/++/}
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:00	^{+/++/}
Pátek		17:00	^{+/++/}
Sobota		17:00	^{*/**/} Bynov

^{+/} Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny od 17:00

^{*/} Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 17:00**

^{+/+} Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny od 18:00

^{**/} Přes období letního času, jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové   **Neděle**   **10:45**   Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 24. 02. 2013, před 1. neděli v březnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)